Martirajul unui hughenot

Martirajul unui hughenot

Născut la Paris, la începutul secolului al XVI-lea, Barthelemy Milon era fiul unui biet cârpaci de încălţăminte. În casa părintească nu avusese nici lux, nici confort, de nici un fel; în schimb, nevoia venea adesea să-i schimbe domiciliul, astfel că de cele mai multe ori nu ştia de unde-i va veni pâinea pentru a doua zi.

Cu toate acestea, Bartholo (cum era numit băiatul) creştea şi se întărea. Prietenii săi îi admirau îndemânarea, vigoarea şi inteligenţa; toţi îi recunoşteau superioritatea şi se supuneau capriciilor lui. Tatăl lui Bartholo se îngrijea prea puţin de el, lăsându-l să alerge pe străzi de dimineaţa până seara şi deseori şi de seara până dimineaţa.

Ajuns la adolescentă, Bartholo a devenit şeful împuternicit al unei bande de tineri derbedei care se dedau la tot felul de nebunii. Avea o părere înaltă despre propriile abilităţi şi nu pierdea nici o ocazie să le valorifice în ochii prietenilor săi. Îndrăzneţ până la a nu-şi da niciodată seama de pericol, se arunca fără prejudecată în desele certuri şi încăierări care aveau loc pe străzile Parisului. Iar dacă nu ieşea învingător, cel puţin îşi satisfăcea aspiraţiile caracterului său ambiţios şi tiranic.

Băiatul sălbatic şi nedisciplinat a devenit curând un tânăr înflăcărat şi voluntar, care nu căuta decât plăcerile zadarnice pe care le poate oferi această lume. Bartholo nu cunoştea frâu; se consacra cu pasiune înclinaţiilor depravate şi înainta cu paşi grăbiţi pe drumul care-l ducea la pierzare.

Deşi crescut în sânul Bisericii romane, îi dispreţuia învăţăturile, ridiculizându-i pe preoţi, a căror viaţă îi oferea un trist exemplu. Cât despre adevăraţii credincioşi, cei numiţi „eretici“ sau „hughenoţi“, îi detesta din tot sufletul şi nu pierdea ocazia să-şi bată joc sau să fie răutăcios faţă de ei. Astfel trăia Barthelemy Milon când Domnul l-a oprit deodată de pe această pantă sinistră.

Într-o zi, într-una din aventuroasele expediţii cu care era obişnuit, Bartholo a căzut şi şi-a rupt câteva coaste. S-a târât până acasă gemând şi blestemând şi, refuzând orice ajutor medical, a spus că se va îngriji singur. Rănile păreau că se cicatrizează şi gândea că-şi va relua viaţa de altădată, dar în scurt timp s-au făcut simţite adevăratele consecinţe ale căderii sale. Coloana vertebrală îi fusese lezată şi, puţin câte puţin, a pierdut posibilitatea folosirii picioarelor. După câteva luni a devenit complet infirm.

Nenorocitul băiat! Odinioară puternic şi cutezător, acum devenise slab ca un copilaş, trebuind să-şi petreacă ziua într-un fotoliu, la fereastra tatălui său. Din fericire pentru el, mai putea încă să se servească de mâini şi să vegheze asupra întreţinerii zilnice; era însă incapabil să facă un pas fără ajutorul altuia, iar fiecare mişcare îi cauza dureri de nesuportat. Mâna lui Dumnezeu apăsa cu putere asupra lui Bartholo, dar voinţa tot nu i se frângea; orgoliul său părea de neâmblânzit. Inima îi era plină de gânduri rele; nemulţumirea şi revolta se citeau pe faţa lui. Gelozia pe care o simţea faţă de toţi cei care nu erau chinuiţi ca el creştea. Îi ura pe preoţi şi pe toţi cei care aveau un aspect clerical.

Era epoca în care fiecare vorbea despre Luther, călugărul german care a îndrăznit să-şi ridice glasul împotriva Papei şi a dogmelor Bisericii romane, perioadă în care doctrinele evanghelice puse în lumină de marele reformator găseau în Franţa mulţi aderenţi. Hughenoţii (cum erau numiţi credincioşii) se bucurau în acea perioadă de o oarecare libertate.

Într-o zi, Bartholo a vazut trecand prin fata ferestrei sale pe un om pe care l-a recunoscut ca fiind un pastor hughenot. După obiceiul său, infirmul i-a adresat câteva cuvinte grosolane, însoţite de un blestem îngrozitor. Pastorul s-a oprit, surprins să audă din gura unui tânăr bolnav asemenea expresii, ieşind fără cea mai mică provocare.

El şi-a fixat ochii plini de tandreţe asupra băiatului şi, apropiindu-se de fereastră, a spus liniştit: „Tânăr nefericit, de ce îţi baţi joc de mine? Dar, mai ales, de ce blestemi tu sfântul Nume al lui Dumnezeu? Nu vezi că eşti lovit în trup pentru a-ţi fi eliberat sufletul din robia păcatului?“

Spunând acestea, străinul s-a îndepărtat. Mare a fost surpriza lui Bartholo! Profund impresionat, nu putea să-şi ia privirea de la pastorul care se îndepărta linistit. „Să-mi elibereze sufletul? Ce înseamnă aceasta?“, gândea acum tânărul infirm.

În acel moment, pastorul părea că se răzgândeşte; s-a întors, apropiindu-se încă o dată de fereastra la care era aşezat Bartholo şi, trăgând un volum de dedesubtul cutelor robei sale, i l-a întins spunând: „Citeşte aceasta, prietene, şi, când voi mai trece pe acest drum, peste câteva zile, să-mi spui ce gândeşti despre ea“. Bartholo a luat cartea pe care i-o întinsese păstorul şi a deschis-o imediat. Era o parte din Noul Testament, comoara de nepreţuit într o epocă în care cărţile erau foarte rare şi foarte scumpe.

Bartholo a început să citească şi, din ce citea, se simţea tot mai pătruns de conţinutul preţiosului volum. Această carte îi vorbea despre sufletul său, despre starea lui de păcat, despre necesitatea mântuirii, dar mai ales despre Domnul Hristos Mântuitorul, venit în această lume pentru a salva ce era pierdut. Puţin câte puţin, curiozitatea, cea care l-a împins să persevereze în lectura sa, i s-a transformat în admiraţie, la care i s-a adăugat curând un profund respect. Pe măsură ce citea, în inima lui se trezeau sentimente ciudate. S-a văzut cu viaţa lui trecută în lumina lui Dumnezeu, înţelegând că numai Domnul Isus Hristos putea să-i şteargă păcatele. Cei care-l înconjurau erau surprinşi de schimbarea care s-a produs în comportarea infirmului, dar nimeni nu se gândea să-l întrebe.

După câtva timp, pastorul hughenot a venit din nou la fereastra lui Bartholo. Mare i-a fost surpriza când s-a văzut primit nu de injurii sau de cuvinte profane, ci de un surâs afectuos. „Vino mai aproape“, îi strigă Bartholo încă de departe, de când l-a văzut. „Domnul m-a salvat în harul Său. Bucura-te împreună cu mine. Dumnezeu l-a iertat pe fiul risipitor. Dragostea Lui este atât de mare; trebuie să-L vestim în lumea întreagă!“

Puteti să vă închipuiţi bucuria slujitorului Domnului când a constatat o lucrare a lui Dumnezeu aşa de reală şi de promptă în inima rece şi atât de revoltată până acum a acestui tânăr ...? Ceea ce face Dumnezeu este minunat! Ni se pare uneori că lucrează prea repede, iar alteori, dimpotrivă, că lucrează prea încet, dar ne înşelăm. Întotdeauna intervine înţelepciunea Sa şi dragostea Sa eternă şi El nu Se înşeală niciodată. Când vom contempla drumul parcurs şi vom înţelege ansamblul lucrării Sale, nu va mai fi loc în sufletele noastre decât pentru laudă şi

adorare.

Bartholo slujise din toată inima sa primului său stăpân, Satan, însă, începând din acea zi, s-a pus cu trup şi suflet în slujba Domnului Isus. Nefiind împăcat că era el însuşi credincios, ardea să împartă cu alţii comoara pe care o găsise. Le-a vorbit despre Domnul Isus părinţilor săi, prietenilor, clienţilor tatălui său: nu-l oprea nici un obstacol. Batjocoritorul de altădată devenise un evanghelist.

Avea voce frumoasă şi ştia să cânte la diverse instrumente. Odinioară obişnuia să cânte refrenuri uşuratice în cârciumi şi baruri, însă din momentul convertirii şi-a consacrat talentul de muzician Domnului, Celui care i l-a dat. Dimineaţa şi seara cânta acompaniindu-se de chitară, momente când vecinii se înghesuiau în jurul ferestrei sale, ca să nu piardă nimic din accentele muzicale. Era atunci ocazia potrivită pentru Bartholo ca să vorbească despre harul şi dragostea lui Dumnezeu. Adesea copiii vecinilor se grupau în jurul fotoliului său. Captiva atenţia tinerilor ascultători şi niciodată nu le permitea să plece înainte de a le fi citit şi a-i fi învăţat câteva versete din Cuvântul lui Dumnezeu. Îşi folosea răgazurile sale ca să graveze ornamente pe lamele săbiilor sau ale spadelor. A devenit foarte îndemânatic în această meserie, iar negustorii şi argintarii plăteau bine. Banii câştigaţi în acest mod erau destinaţi pentru serviciul Stăpânului său. După ce punea deoparte o sumă pentru părinţii săi, împărţea restul cu cei pe care persecuţia îi ducea la mizerie.

Astfel au trecut câţiva ani...

Francisc I (1515-1547), suveran nestatornic şi imoral, după ce i-a favorizat pe hughenoţi, a devenit cel mai crud duşman al lor. Rugurile se înălţau în toată Franţa. Regele nu avea decat un scop: să stăvilească cu orice preţ „erezia luterană“. Pentru aceasta a interzis, ameninţând cu pedeapsa cu moartea, citirea Bibliei sau a altor lucrări ale reformatorilor. Toate exemplarele pe care le descopereau erau arse în piaţa publică prin mâna călăului. Pastorii hughenoţi erau hărţuiţi dintr-un loc în altul, peregrinând prin munţi, iar cei care puteau, părăseau ţara pentru a se refugia în Olanda sau în Anglia. Alţii, nevrând să se despartă de fraţii lor, se confruntau cu închisoarea, din care, după o judecată sumară, erau scoşi pentru a fi omorâţi într-un mod crud. Cu toate piedicile, zelul hughenoţilor nu se răcea. Nemaiîndrăznind să predice în public, ei încercau prin alte mijloace să facă cunoscută vestea bună a mântuirii, prin credinţa în Domnul Hristos.

Într-o noapte de toamnă târzie, câţiva „îndrăzneţi“ ai noii doctrine au lipit pe clădirile publice şi pe străzile principale ale Parisului afişe imprimate cu principiile credinţei creştine. În zilele noastre, în secolul libertaţii şi al toleranţei, procedeul poate părea discutabil, dar să ne amintim că, în timpul acela, predicarea Evangheliei întâmpina mari dificultăţi.

Mare a fost mirarea parizienilor la vederea acestor afişe peste tot. Grupuri de curioşi se adunau să le citească şi să le comenteze textul. Preoţii, scoşi din fire, căutau cu energie pe autorii acestui atentat împotriva Sfintei Biserici romane. Printre primele case cercetate a fost cea a lui Bartholo. Se ştia bine că infirmul nu putuse singur să pună afişele, dar îl bănuiau implicat în aceasta.

Bartholo era aşezat în locul lui obişnuit, lângă fereastră, cand o trupă de soldaţi a pătruns în prăvălioară.

„Ridica-te!“, i-a strigat aspru comandantul.

„Nu pot, domnule!“ a răspuns blând Bartholo. „Unul Singur ar avea puterea să mă facă să pot sta în picioare. Eu sunt paralizat!“

Comandantul s-a întors cu un gest de umor şi a ordonat oamenilor săi să scotocească toată casa. Câteva afişe au fost găsite într-o casetă unde îşi păstra Bartholo hărţiile. Aduceţi pe acest eretic abject! – a ordonat comandantul. Şi, triumfând de o bucurie răutăcioasă, soldaţii trăgeau de acum în urma lor, de-a curmezişul străzilor, pe nenorocitul infirm care nu putea să le opună nici cea mai mică rezistenţă.

Împreună cu alţi şase prizonieri, Bartholo a fost aruncat într-o carceră întunecoasă. A doua zi, cei şapte prieteni s-au înfăţişat deja în faţa tribunalului şi, după un aparent interogatoriu, au fost condamnaţi să moară pe rug. La auzul acestei teribile sentinţe, Bartholo şi tovarăşii lui nu lăsau să se arate nici o emoţie. Fericiţi şi încrezători, ştiau în Cine au crezut şi erau fericiţi să sufere pentru Numele Celui care-şi dăduse viaţa pentru ei.

Infirmul, care din cauza slăbiciunii sale corporale ar fi avut cel mai mare motiv să se plângă de cruzimea persecutorilor, nu gândea decât să-i ajute şi să-i încurajeze pe prietenii săi. Îi consola prin răbdarea şi calmul său, îndreptându-le ochii spre Salvatorul care a promis că va fi cu ai Săi până la capătul drumului. Ca să lovească poporul cu o spaimă corectivă, Parlamentul a decis să-i execute pe prizoneri în locuri şi momente diferite.

Ziua de 13 noiembrie 1534 a fost fixată pentru supliciul lui Bartholo. Pentru că nu putea merge, l-au pus într-o căruţă care a traversat încet principalele cartiere ale oraşului. Cu rafinament de cruzime s-a ordonat ca întreg cortegiul să treacă prin faţa casei părinteşti a condamnatului, casă în care fusese altădată atât de necăjit, în care, mai târziu, cu toate suferinţele fizice, a cunoscut bucuria de nespus pe care lumea nu o poate da.

Rugul era deja pregătit când a ajuns căruţa la locul execuţiei. Bartholo a fost pus culcat pe lemn şi îndată flăcările au făcut să se audă trosnetul sinistru.

„Moderaţi focul!“, striga ofiţerul care dirija lucrarea. „Sentinţa prevede că ereticul blestemat trebuie să ardă încet!“ Dar Bartholo nu auzea nimic; s-ar putea crede că nu simţea arsura flăcării; mainile îi erau împreunate, privirile îndreptate în sus şi de pe buzele lui a scăpat o rugăciune fierbinte către Cel care l-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru el.

Mulţi dintre prietenii şi fraţii de credinţă ascunşi prin mulţime au vrut prin prezenţa lor să susţină până la sfârşit curajul martirului. Ei plângeau şi tremurau la vederea flăcărilor care se ridicau mereu mai sus şi care în curând aveau să învăluie tot rugul. Dar Bartholo? Ah! Ce fericire pentru el! Câteva momente de luptă şi de suferinţă şi apoi bucuria Domnului. Pentru el, cununa vieţii! Pentru el, întâmpinarea cu cuvintele: „Bine, rob bun şi credincios!“ (Matei 25.21). „Deoarece socotesc că suferinţele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită faţă de noi“ (Romani 8.18).

Mai mult de patru secole s-au scurs din ziua în care Barthelemy Milon a suferit moartea pentru Domnul care îl iubise şi pe care Îl iubea. Venirea Domnului este aproape; încă foarte puţin timp şi toţi cei care vor fi găsiţi credincioşi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor.

Nu există trei drumuri! „Iată, îţi pun azi înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul ... alege viaţa, ca să trăieşti ...“ (Deuteronom 30.15-19).

clickbible.org